

ВСЕ ПО-ЗНАЕЩИ, МОЖЕЩИ И УВЕРЕНИ В ПЛАНИНАТА

(Ученическото екскурзионното летуване в Стара планина през погледа на един участник)

Нужната подготовка за това екскурзионно летуване получихме от миналогодишния лагер в Рила. Там не само се учихме да катерим, да се ориентиряме, а и да действаме заедно, за да успеем. Изкачването на връх Мальовица беше невероятно преживяване, запомнено с много умора и едновременно с това с още толкова емоции. Тогава се сформира ядрото от деца туристи, които се събрахме и тази година в планината, за да подложим на изпитание физическите си сили.

Първият ден от похода беше за сработване на организма към по-различна среда. След като сменихме влак, автобус, лифт и повървахме пеша, стигнахме до „Добрила“. Хубава хижа, край която вечерта направихме голям огън и там всеки участник в групата се представи.

Не стояхме до късно, защото на следващия ден ни очакваше по-дълъг преход. Точно тогава ни се случи първото непредвидено препятствие. Бяхме спрели за почивка, когато към нас заприиждаха кучета. Стадата им бяха далеч, но те бяха уверени, че ги застрашаваме. Всички запазихме самообладание и се скупчихме, все пак те бяха три, а ние - над тридесет. Някой предложи да им дадем ненужните сандвичи. Така и сторихме, кучетата надушиха сандвичите и се скараха за тях, докато ние бързо се отдалечавахме.

Така стигнахме до едно място, откъдето трябваше да се спускаме. Долу имаше огромна поляна, заета от стада крави и овце. Щом наближихме, от различни страни към нас отново се спуснаха кучета. Те лаеха и ни обграждаха, но вече си знаехме урока - скупчихме се и така, силни като сме заедно, продължихме.

Но за нещастие от групата изостанаха едно от момичетата и един възрастен мъж, кучетата веднага се устремиха натам, бяха пет срещу двама. Най-едрото куче лаеше най-настървено, явно то беше водачът им. Всички се обърнахме, поколебахме се само за миг, след което с викове се устремихме към тях, за да им помогнем.

Групата сякаш ги погълна, момичето се беше разплакало, а мъжът бе запазил самообладание. Какъв по-добър урок - да не се отделяш от групата!

Слава Богу след около час пристигнахме при хижа „Васил Левски“. След характерното чакане ни настаниха. Не можеше да се сравнява с хижа „Добрила“, но нямаше място за глезотии при умората, пък и всички бяхме гладни. Фантите на магазина свършиха бързо, а и шокладчетата значително намаляха.

Разходихме се до Калоферското пръскало. Беше много забавно. Вечерта отново си накладохме огън. Тази нощ не се наспахме както трябва, а това хич не беше добре, защото ни очакваше изморителен ден.

Пътят наистина беше много дълъг. Почнахме да се шегуваме, че сме открили истинското значение на името хижа „Рай“ - за да я намериш, трябва да умреш от умора. На мен пък ми стана обидно, че ни поизлъгаха - една от планинските водачки каза, че като качим следващия баир, ще видим хижата, но я видяхме чак след три баира. На въпроса ми защо постъпи така, тя ми отговори, че сме щели да се отчаяме. Лично аз предпочитам да знам истината, но другите може би не, затова не я съдя.

По пътя към хижата видяхме Райското пръскало, намаляло от жегите, но и ние бяхме капнали от горещината. Едно от момчетата в групата даже носеше три раници, но въпреки умората, всички бяхме много щастливи. Пред хижата имаше пръскачка с вода и набързо се освежихме. За наше щастие този път чакахме по-малко да приготвят обяда. Седнахме да обядваме и въпреки, че менюто по хижите не беше много различно, излапахме всичко.

Следобеда си почивахме, играхме на карти и други неща. Към пет часа по-изморените останаха още да си почиват, а другите отидоха до самото подножие на Райското пръскало.

Вечерта при инструктажа, водачите поставиха условие, че ако някой вдига шум през нощта, няма да качва връх Ботев! Въпреки умората, повечето искахме да се справим с това предизвикателство, така че тази нощ беше спокойна.

И на сутринта след закуската тръгнаме към върха. Аз обикновено се изморявам от еднообразието, но изкачването по Тарзановата пътека беше изключително интересно.

Като стигнахме на върха, сигурно всеки е изпитвал нещо свое, различно и то едва ли може да се опише! Но по един начин всички бяхме изгладнели така, че се захем със сухите пакети без да се бавим.

Навъръщане беше много весело, защото си разказвахме вицове. Следобедът също не беше скучен - играхме карти, цопвахме се в една локва, прескачахме пръскачката. И водачите бяха измислили някои забавления, като например всеки от нас да напише три думи за някой друг. А за финал - в последната вечер бяха номинациите за „по-по-най“- момиче и момче.

Всички гласуваха, победителите и най-малкият участник получи кроасан, а най-всеотдайното момче - карабинер. Беше толкова вълнуващо, че въпреки сутрешното ранно ставане, което ни предстоеше, не можахме да заспим рано.

В пет и половина на другия ден, тръгнахме на последния си преход, който не беше труден с изключение на едно изкачване. Бързо се придвижихме до местността Паниците, откъдето с кола ни закараха до гара Калофер, където чакаме един цял час влака. Но нали сме се сработили като задружна група, и сега не скучахме - целихме със семената на едно дърво. После времето и във във влака мина бързо, докато играехме на карти.

Пристигнали на гарата във Велико Търново, всички се прегръщахме и сбогувахме щастливи. Никой от нас не бе усетил как е излетяла цяла седмица и как всички неусетно се бяхме сблизили помежду си, докато се докосвахме до изяществото на природата и могъществото на планината.

Благодарим на екипа на Туристическо дружество „Трапезица-1902“, които ни съдействаха да организираме това незабравимо летуване и на ръководителите Виолета Богданова и Соня Гавраилова.

БЕЗ ТЯХ НИЩО НЯМАШЕ ДА Е СЪЩОТО!

Теодора Гърбова
20 юли 2012 год.